

WAT KOOP IK VOOR JOUW DONKERWILDE MACHTEN, WILLEM

Martijn Benders

WAT KOOP IK VOOR JOUW DONKERWILDE
MACHTEN, WILLEM

 Uitgeverij Loewak

Copyright 2011 Martijn Benders / Uitgeverij Loewak

Alle rechten voorbehouden.

Omslagontwerp Martijn Benders.

Omslagfoto van René Schmalschläger

NUR 306

ISBN

www.uitgeverijloewak.nl

www.martijnbenders.nl

*Leaning, leaning!
Safe and secure from all alarms!
Leaning, leaning!
Leaning on the everlasting arms!*

Laat me

in een dwaalleer kunnen geloven,
iets waarvan ik aan de boemel raak.

Als een oude hommel
overmoedig op vergeet-me-nietjes aanvliegen.

In de gouden strofe van mijn vlucht
het refrein van de dood opbassende,

verwar mij alsjeblieft met de zon,
chrysanten,
huiselijke margrietjes,
opengesperde paardenbloemen.

Deze opgeblazen droom
komt in je langdradig hart brommen.

Hoezo, seringeng?

Vandaag,
een van de weinige wikipedia entries zonder overlegpagina,
surf ik door profielen van componisten en schrijvers
in het bijzonder het item Debussy.

In zijn leven is sprake van
'achtjarige affaires' en 'spannende negenjarige relaties'.

'Debussy's leven was nogal turbulent' staat er.
'Op 18-jarige leeftijd begon hij een achtjarige affaire
met Madame Blanche.'

Mijn god, wat ben ik blij
dat ik jouw poes nooit mooie lelie hoefde noemen.
Seringeng dat zou pas argwaan opwekken.
Hoezo, seringeng? Oppassen voor meervoud.

Ik zou nooit passiebloem zeggen of heilige lotus.
Dat zijn van die woorden.
Dat zijn van die woorden die niet rondkomen.

Ik zou nooit anemoon zeggen, acacia
of pioen. Mijn god, wat zou ik geweest zijn
zonder een beetje tegenwoordigheid.

Zoek dekking.
De woorden willen rondkomen in alle enkelvoud.

Een buurman van allen. Een stad in as

Mijn tong is de Amerikaanse vlag.
De daklozenkrant wordt gemaakt in een dakloze toren.
Wolkenkrabbers staan in kuddes
te wachten, dominostenen, waar blijft die mus.
We zijn borrelnootjes. Moet ik dat nog uitleggen?

Ik heb gevoel voor humor, maar ben kwetsbaar voor lyriek.
Mijn beste versiertruc is de anekdote.
Mijn tandplak gloeit in het donker.

Wie krijgt er nu medelijden met een eenzaam café.
Vriendinman niet. Kerstverlichting!
Straks met de kruiwagen richting pierenbak, zonder kosten.

Homerus had best talent.
Waarom lijkt Homerus een langer woord dan Homerun?
'Deze sla ik ook over, als jullie dat goed vinden'

Buren, hè. De hele dag. Buren. Buren. Best gezellig.
Daar ben ik goed in: 'Wel, wel, wel!' zeggen.
Op badinerende toon. En dan van mijn kruk vallen.

Gnomon

Wees niet bang. Het doet je geen kwaad.
Het is maar bliksem, schatje. Puberend licht.
Op straat, in donkere bossen,
supermarkt of gesticht, wees niet bang,
het is maar bliksem, wees

toch niet bang. Kijk, ik vang het
met mijn gezicht, kijk ik
droom van een ander als
ik eventjes oplicht.

Wees niet bang, kom liever bij
me, kom, laten we een sigaret roken
of naar de supermarkt gaan,
wees niet bang, niemand merkt het,

het is het licht
van de nachtploeg, kom mee, schatje,

de mensen hebben geen idee,
de mensen hebben geen flauw benul,
van het licht,
van het einde van de tunnel.

Kom, pak mijn hand, kom,
droom toch van een ander.

Brandende zwaluw

Heisenberg was een eenzame man.
'Hier ligt Werner Heisenberg..... ergens'

Op de noot van zijn schedel
zou ik jouw gezicht tekenen, als politieportret.

Zou geen moeite hebben je als schuldige aan te wijzen.
Zou je zo uit de onbevattelijke massa pikken.

Ik zou je in tweeën willen splijten
om uit het kokoswitte wrak van je lijf
parafine te sippen met mijn mond.

Einde regel

De luxaflex schittert.
Kraakwitte Christus in braille.
Een buurman van allen. Een stad in as. Een ei.

Of metaforisch taalgebruik nog wel kan na Nine Eleven.
Democratie heeft een wielklem nodig, vrijheid
is maar een bedenkstel van armlastige denkers. Wielen
draaien rond. Is oorlog een voortzetting van de ziel met andere wielen?
Waarom ben ik trouwens bang voor mijn toetsenbord?

Een documentaire over enge ziektes op Discovery Channel,
broodjes die na twee weken niet meer op broodjes lijken.
IJdelheid regeert. Geldstromen stromen. Wapens vervelen zich.

Wij huiveren bij het verleden middels mooie boeken
Wij kaarten de knelpunten van de buurman aan.

Ik ging naar Bommel om de wolkenkrabber te zien.
Het Ding naderde. Ik schopte in drievoud uit alle macht
maar iemand had een brug gebouwd tussen de beschavingen.

*Even een mededeling tussendoor voor de literaire kritiek.
Ga een baan zoeken, lul.*

Het geluk dient zich aan tussen de regels. Einde Regel!

Sterren

Als iedereen een ster is
– wat ik best wil geloven want je moet wat –
zijn de bruine dwergen in de meerderheid.

En die geven moeilijk licht,
slap televisielicht
waar je koppijn van krijgt.

Witte dwergen
zijn nog veel erger,
felverlichte kantines.

Wat zouden we prachtige tuinen hebben
als er alleen maar rode reuzen waren.

Bedenk ook hoe schitterend
liefdesgedichten zouden worden
als jouw kleine groene ster
in mijn glas wist op te lossen.

Schatkaart

Marx zegt dat de geschiedenis zich herhaalt
als tragedie en later als parodie.

Marx moet zijn neus
uit mijn familielevens houden.

Brel zegt dat de kindertijd
een geografisch fenomeen is.

Kijk naar je oma, zegt Karl,
toen je klein was een wondermens
later zie je dat deze kindervriend
geen eigen leven had. Tragedie.

De tijd dunt het noodlot uit.
Goedkope penetrante zeeplucht
verdringt alles: oma wordt een klucht.
Oma is een vorm van postkapitalisme.

Aldus de communist wie hardhandig
de toegang tot mijn familielevens
moet worden ontzegd.

De Amerikanen hadden gelijk.
Weg met de Chinese imitatiepappa's.

Waar is Jacques,
waar is Jacques als je hem nodig hebt
met zijn geografische fenomenen.

Toverlantaarn

Steriel als een operatiekamer
kijkt ze me aan, vraagt papieren,
versleten als een oude paspoortfoto,
vlekken op de ruit. Als je goed kijkt

zie je het meisje dat ze vroeger was,
witte jurk die ze met haar communie kreeg,
het gras, de schommel, haar eerste kus
op de parkeerplaats van de Nieuwkoopse Plassen.

Arrogant was ze, kon model worden, verloofde
veel stelde het uiteindelijk niet voor,
kinderen, supermarktkassa en deeltijd
op een administratiekantoor.

Jaren verstreken. Nu zit ze hier.
Alleen model voor bewakingscamera's.

Op kilometers film
die niemand ooit zal afspelen kun je
een turkooizen dwerg betrappen
op een vriendschap.

Noorderlicht

In een atmosfeer is het goed toeven.
Zoek mensen uit met een dampkring, liefst rond kerst.

Niet van die doffe ogen.
Doe eens je best. Denk aan de kerstboom.

Denk eens aan de kerstboom.
Opgetuigd en afgetuigd. Afgetuigd en weer opgetuigd.

Doe verdomme eens je best.
Denk aan de dampkring van de kerstboom.

Recapitulatie

Een lucht van lange zomerschemeringen.

Nancy zacht en dromerig als een G.

Nancy zwemend van marsepein.

Nancy met schutting.

Nancy zonder schutting.

Nancy.

Gevangen in het oproer van lange vliegers,
zonderling genoeg voor een kindertijd.

Na een exodus van nuttige twijfels
aan de huisraad van het toeval kwijt.

Bij

Liefst had ze op de kermis gewoond
met een slurf van goud.

Dag in dag uit in naam van de voortplanting.
Dag in dag uit in naam van de voortplanting,
in boevenpak,
in liefjesverhalen.

Bulldozers stuwen muntjes,
zij deelt kopstoten uit aan bloemen,
schuift haar groenig licht onder
mijn briefwitte kinderhuid.

Bezoek aan de afdeling voor wonderen

Naar Smigielski

Ik wacht in de steriele ruimte tot ik aan de beurt ben.
De zoemer gaat en ik loop door een aluminium poort
de helverlichte ruimte in waar men mij uitkleedt en betast
tot men uitgevogeld heeft welke engel ik was
en welk wonder daarbij hoort.

Een uur later sta ik weer buiten: brandschoon
alsof de eerste les op het gymnasium zo begint,
ik heb een tas in mijn hand en de sneeuw vonkt
op mijn blote voeten. Er wacht visite op me, thuis.
Het is machtig koud tussen mijn oren.

Ongeloofwaardig als ijsbergsla

Ik vergader met denkbeeldige vrienden.
Ik ben eenzamer dan een dameskoortje.

Bijbels worden zo geschreven.
Handleidingen voor de liefde.
Succesverhalen. Tussendoortjes.
Ongeloofwaardig als ijsbergsla.

Ik ben een krakeling van de tijdgeest.
Ik ga dwaallichtjes achterna.
Ik woon in een ivoren toren.
Ik pis op vogelnestjes als ik de kans krijg.

Crinum

Met haar kleine, winterharde spons
sopt ze me in, nooit zag ik ergens
fraaiër papier. Amant, het is halfvier

kinderen komen doorweekt binnen
met ongekaftte boeken. Kom hier,

zeep mijn onbedrukte huid in,
niemand mag ooit je ogen bezetten,
een moment je mond belegeren.

Onverzettelijkheid belaagt de wangetjes.
Belaagt de gebotvierde bankjes.

Ballon

Het is maar kleur, zegt de dokter.
Je moet je niet zo aanstellen. Het is maar kleur.
Je loopt niet langzaam leeg, dat lijkt maar zo.
Je bent toch geen ballon.

Kijk me niet zo aan met die blauwelijke ogen.
Ik ben de dokter. Geloof je me niet.
Laat me je eens bekloppen, ontkleed je,
is er iemand thuis, doe eens open.
Hallo, doe eens open, iemand thuis hier?

Je moet me niet zo aanstaren
met die blauwelijke ogen van je.

Sneeuw

Als de tijd een lichaam had
was wachten op jou een ernstige ziekte.

Maar het is een ontastbaar raam
waarachter wij piekten, jaren terug

alsof we bergen waren, samen
wie durft te ontkennen
dat twee mensen elkaar taal bekennen

die nergens bestaat, liefde is een dialect
dat uitsterft als de ander praat.

We bevechten een duisternis van papier.

Ballingschap

Hoe mooi was je naam
toen we hem niet meer wisten te duiden,
je verdween in de massa van je opstandig lijf
als een gebeitelde, een lang verloren
gewicht op zichzelf, zonlicht.

Hoe betamelijk
tast het licht zichzelf af.

Jij bent de opgave van een bloem.
Jij bent het opgesomde licht van je naam.

Serafine

Ze fonkelt als wasbenzine
mijn tong nog dik van het wespengif,
kom, zegt ze, een verveelde zuster,
kom, je hebt je spuitje verdiend

met codeïne. Ze pakt mijn pols beet
als een grijpmachine op de kermis
een haveloze beer, ik voel mijn hart

volstromen met goedkope nagellak.
Dan dansen we. Ik pas op een wimper.

We zwieren en worden stof.
We zwieren.

Verzet

Paranoia is een ijzige ster
maar tenminste een begin.

Ik heb altijd mot met de eeuwigheid.
Ik heb altijd mot met de eeuwigheid.
Ik kan niet overweg
met de eindigheid,

was ik maar van sperma,
was ik maar van witte rijst
en jij mijn vallende ster..

Ik heb altijd mot met de eeuwigheid.
Ik heb altijd mot met de eindigheid.

Natuurlijk

De zon blijft met bakken gelijk de zon.
Schoudervullingen hebben hun beste tijd gehad.

Dit zijn geen tijden voor een mooie brief.
Vriendschap is een statistisch dilemma.

Ik kan iets beters verzinnen
dan de wereld mijn fotoalbum laten zien.

Ik kan iets zeggen, wellicht
wat in duizenden boekjes tegelijk verdwijnt
maar waarom zou ik, waarom?

De zon blijft met bakken gelijk de zon.
Schoudervullingen hebben hun beste tijd gehad.

Dozen

Ik ging uit protest werken
omdat ik geen vrienden wilde hebben.

Dat werd mij niet in dank afgenomen
door een gevestigde orde in de gaten te houden
vrienden. Ik werkte me uit de naad.

Schoof dozen in andere dozen.
Ik had meer armen dan India.

's Avonds kapot
op de bank neervallen televisiekijken.

een schitterende manier
om de herhaling te mijden,

tot ze me vonden, de vrienden
en zingen dat ze deden. Ze kwamen binnen

door de televisie. Ik weet niet hoe.
Ik weet nog steeds niet hoe, maar zingen
dat we doen. Op staande voet
zingen we elke avond hetzelfde
betekenisvolle liedje.

Affaire

Liefje, je bent verschrikkelijk mooi.
Ik zou je zo in de knoop leggen.

Liefje, je glanst van het ruchtbare.
Ik wil je een droom voorspiegelen.

Je bent een industriestadje.
waar ik in een mum van tijd doorheen rij.

Daar de Hema.
Daar de V&D.
O, ook nog een brug hier?

Schat, je bent zo verschrikkelijk mooi.
Ik wil je nooit in de steek laten.

Hollywood

Schatje, wees niet bang,
niemand neemt je je vullingen kwalijk.

We kennen elkaar door en door,
je stond aan mijn wieg en fluisterde zacht
jouw dromen werden de mijne. Ik hoorde
raketten opstijgen van Cape Caneveral.

Later onder de icoon van de bom
mijn eerste kusje in een jacuzzi
wat nog een borrelbad heette
toen ik er zwom. Schatje, ook toen

dacht ik aan je. Je bent het plaatje
van mijn generatie en ze haten je,

gifgroene appel
in de hemelse wachtkamer

glimmend op het vergelend behang
van onze kindertijd.

Papercut

Daar heb je mijn buurman
en zijn vrouw met haar klikokontje.

Ik wil mijn hond uitlaten.
Ik wil een uitlaatpijp verzinnen.

Geef mij maar de fanfare
van het et cetera
van het et cetera
van het et cetera..

Girls on film

Ze ziet eruit
alsof ze een ingewikkelde berekening
in haar hoofd maakt.

Ze ziet eruit
alsof ze haar gezicht bedriegt
met een ander gezicht.

Ze wil de kramp zijn
van nieuwe dimensies.

Krulspeld worden
voor jonge, zorgeloze loekies.

Golflengtes, doen we niet aan.

Een beetje verliefdheid
is al honderd keer verhuizen.

Elke porie in je lijf
wil het tegen de ander afleggen.

Geen haar op je hoofd
die nog genoeg neemt
met de reservebank.

Alle werelden
willen van de trap af donderen.

Ineens heb je zo'n kuif
die telefoneert met meisjes.

Een lome blik
te beroemd, te belangeloos
om nog ter zake te doen

Opgeruimd staat netjes

Ik kom verkleed als Tweede Wereldoorlog
op jouw verjaardagsfeestje.

Ik zoen je niet direct op de mond,
steek eerst netjes de kaarsjes aan.

Jij bent een meisje van plezier.
Ik een man die zichzelf achtervolgt in films.
'You sell whatever you want, but don't sell it here tonight.'

Mensen leven voor zichzelf.
Ik hou van de opslag van meisjes.
Ik gun iedereen alles.

Is het antwoord 'zonder',
Is het antwoord 'zonder jou'.

De kaarsjes branden.
Ik gun iedereen echt alles.

Porno

Het blijft een knorrig woordje. Porno.
Kale oude mannen porren elkaar.
Het waait. Porno.

Boze dwergen in poppenhuizen
maken proefritten in kleermakerszit
met mijn buurmeisje.

Wie pikt alles weg
uit de afdeling gevonden voorwerpen?
Wie durft er nog mooi te zijn? Ik niet.

Geld Helpt

Altijd vijf uur. Ik denk aan de dood,
planten, zoemers die bij vijf uur horen,
Ik denk aan de dood en strijk mijn stropdas glad.
Ik denk aan gordijnen

die in bossen sterven, we verleppen zo langzaam.
Doder dan de schemer die zo sterft in november.

Bramen.
Honderd woorden voor geld.
Een stil moment in de poespas van grote Kritiek.

Jij bent een grappig mannetje maar wij zijn intellectuelen.
Zal ik u vergelijken met een zomerse wolkenkrabber?

U lijkt me lieflijker, een minder schokkend beeld. Geen Helena
maar eerder een Katja en vogue. Verliefd tussen de randen.

De hele familie bladert. Uitgeverijen worden ontruimd.
Op weblogs gaat het al lang niet meer over de poëzie.
Dan nu een strofe met aforismen over geld. Nr. 1: Geld Helpt!

Kleedkamer

Meisjes moeten wedijveren met de bloemen.
Meisjes zijn dwangbuizen, zei mijn vader altijd.

Het kan me geen reet schelen, Gerrit,
die zeldzame exemplaren van jou.
Mijn hart is een uitgestorven diersoort.

Mijn lul staat op de monumentenlijst.
Stella, breng de sigarenbandjes.

Lach om de dood van oude beroemdheden.
Schaf prijzen af net voor ze vallen.
Iedereen weet dat er geen ontkomen aan is.

Ik ben een wereldoorlog in pak.
Meisjes gaan zich overal ophopen.

Flankeer de vluchtweg met bankbiljetten.
Iedereen weet dat er geen ontkomen aan is.

Stille

Je moet 's ochtends een goede broek aantrekken.
De knoopjes van je hemd sluiten.
Kijk jezelf aan. Niet schichtig, niet schuin.
Een scheermes blinkt op het glazen blad.

De zeepdispenser doet een zwanenzang.
Pomp met een afdoende krachtige beweging
een glinsterende sliert eruit. Wrijf die
fijn in je handpalmen. Pas op voor zweet.
Te veel en de zeep pakt niet. Meng het.

Spoel je af. 'Rinse' zouden de Amerikanen zeggen.
Je huid moet er als nieuw uitzien, glad, stevig,
ruikend als seringen op een onbevreesde dag.

No dummy

Liever de fjorden van een echt gezicht
dan zo'n uitgestreken toekomstsmoel.

Iets waarin je nog kunt afdalen,

iets met weinig lichtval. Met politiek in de neus,
met twee ogen die nog kleurmarcheren.

Een donderkop wil ik zien.

Een kanis die niet kapot te krijgen is.

Geen slapjanus met een ster op zijn hoofd.

Vader

Hangt op de jukebox van de tijd,
zijn kuif krakend van ultieme kuifheid.

Zijn vaal leren jas net niet wijd
genoeg voor zijn eeuwige jeugd.
Zijn ogen bommenwerpers.

De apocalyps zelf
komt hem verlegen om zakgeld vragen.

Maanreis

Behaagziek als psychologentieten.
Onbekommerd als nieuwe ravijnen.

We kietelen ontplofte meisjes en zijn onaantastbaar.
Onherkenbaar als vering op een slechte landweg.

We planten het vaderland in een moederland.
We wuiven. We zwaaien als rotte vis.

Op een eenzame vulkaan rammen bokjes
withete pikkies in een volvette paterskaas.

Junk

Je lichaam werd een industrieterrein
waar gelost moest worden en geladen.

Jij hoefde niet adem te halen.
Je werd een gedoogzone van de wereld.

Een afzetmarkt voor biechtvaders en schrijvers.
Iemand plamuurde je gezicht op een wolk.

Je wou nog protesteren,
maar die wolk — zo voorbeeldig wolk.

Je wou je lippen openen, besepte niet
dat lippen alles al voor elkaar hebben.

Walking against the Wind

De apocalyps is ouderwets, zegt de koningin.
kom, bel bij me aan ik doe de moonwalk
in een dure jas. Ik heb verplichtingen, net
als iedereen. Zegt de koningin.

Een oude gedachte is de leeftijd van zo'n gedachte.
Wat is de halfwaardetijd van een kopje suiker?

Een individu is een knopjesmens.
Mooie tijden dromen van nog mooiere mensen.

Het internet heeft van ieder een klikspaan gemaakt
zegt de koningin. Probeer er gewoon bij te horen.

Kom van je stoel af, klikzak.
Doe een maanloopje met je koningin.

B-flat (Mol)

Kom in mijn oogkassen wroeten,
kijk of ik toegankelijk genoeg ben,
of ik eerlijk wil delen,
kom me formeel verslaan
met ondankbare metingen.

Ik ben geen ontplofte kussensloop.
Ik ben geen Afrikaanse hotelkamer.

Mijn oog is een ontoegankelijk gewei
niet te onderscheiden van de muur.

Schrijf woeste rekeningen op handen
die ons omver willen werpen.

Schrijf uittreksels op hard papier.

Loesje is dood

Dromen zijn onkruid.

Van dromen is nog niemand rijk geworden.

Het liefst fietsen ze door onze dure regelmaat met een klapband.

Ik zou ze zo graag op slot doen,
mijn dromen, en elke ochtend
even door het luikje loeren
een schoteltje melk onder de deur schuiven

en mijn portemonnee achterna snellen
als een trouwe belofte, als een kettinghond.

Lijk

Een vergeten sterrenwacht
in de houding die hem het laatst ontviel.

Gebouw dat iedereen heeft verlaten.
Landschap dat niemand ooit zag.

In de koortsige bossen
van de planologie ziet hij het grootste geluk
dat een mens kan bevatten
het bijwonen van symphonische muziek.

Met prachtige politiek in de massa.
Met vertrouwelijke temperatuur.

Frommelkop

U doet of u een persoon bent maar u bent een kliek.
Bezielde mensen hebben wipneuzen.

Als u spreekt zijn uw woorden
toeristen op een ansichtkaart onder een pokkenzon.

U slaapt andermans dromen. Uw blik slingert
als parkeerbonnen doen in een vakantieoord.

Uw verschrikkelijke kliekhoofd.
Wat kan ik nog over zo'n hoofd zeggen.

Dat er haar op zit.
Zorgvuldig gesorteerd haar.

Grabbeltonnenhaar.

Alcohol

Een mens moet zijn schutkleur kennen.
Een mens moet zichzelf van binnen versieren.

Zijn bloed moet slingeren.
Zijn stembanden gieren.

Als een stroper moet hij op pad,
in de bel van een mooie huid,
met een vacht van kloppend hout.

De fluisterende strik van het donker,
de kleur waaraan je nooit wennen zal.

Boek

Ik klem je onder mijn jas.
De man aan de balie ziet niets.
Je hebt niks te zeggen.
Je hebt niks te willen.
Ik heb een bibliotheekpas en glimmende schoenen.

Ik ga mooi in de rij staan,
Net als de anderen, voor mij, na mij.
Niemand zal het opmerken.

Jij hoort erbij, net als de kritiek.
Je hebt niks te zeggen.
Je hebt niks te willen.
Je bent een boek, je hoort erbij, ik ga de krant lezen.

Gum

Je bent een lekker ding.
Ik ga je een gum voor je verjaardag geven.

Dan ga je me vertwijfeld aankijken
met die romige oogjes van je.

De grootste vlakgom uit de winkel
heb ik voor je laten inpakken.

Ik steek mijn hand uit.
Je zou in zwijm willen vallen,
je zou hem uit willen gummen.

Maar je kijkt me vertwijfeld aan
met die romige oogjes van je.

Naar de hoeren

De hoerenbar is voor het schappelijk ego.
Het heeft iets communistisch, net als spinazie.

De monetaire eenheid moet niet ter discussie staan.
Niet met Spaanse pesetas komen aanzetten.

Onredelijke zaken als liefde en het hamsteren
van aantoonbaar overbodige levensmiddelen
moeten in de ban worden gedaan.

Voorzichtigheid moet worden betracht
en veiligheidsvoorschriften.

Bescheidenheid is noodzakelijk.
Een trofee meenemen is er niet bij.

Open haard met hoerenkop
kun je op je buik schrijven.

Je mag niet eens een fatsoenlijke
optocht organiseren, naderhand.

Het is een trieste bedoening, de hoeren.

Blindgangers

Ze hebben alles voor elkaar.
De zon staat op zijn plek, wijn schommelt in het glas.
Het uitzicht is adembenemend.
Het is de natuur, zegt hij.

Haar man werkt en heeft ook een baan.
'Net als de zon,' zegt hij. Ja.

Vanaf het eerste moment
was het duidelijk: het is onbewolkt.

De horizon rimpelt niet.
De zee ligt waterpas.

Een peuk kringelt wat.
Ze drinken samen en staren.

Ze neuken elkaar
kort op een hotelkamer
zodat de pijnlijke stiltes
niet voor niets waren.

Voor alle leeftijden

Dat is helemaal geen poepvogel,
werp ik tegen, dat is mijnheer de uil.

Poepvogel! Poepvogel! schreeuwt ze,
wijzend naar de televisie.

Ik kijk nog eens goed.
Erg goed uitgeknipt is hij niet.
En hij praat wel erg deftig.

Maar poepvogel gaat te ver.
Poep is veel te algemeen.

Mijnheer de uil heeft niets met
de illuminati te schaften, probeer ik nog.
Poepvogel! roept ze.

Alsjeblieft

Geen kalende mannen in opklapstoeltjes
in Godardjassen van de kringloop.

Zo anoniem mogelijk, alsjeblieft.
Alles valt in het niet bij het geluk zelf.

Niet die roestige stem weer van het fatsoen.
Niet de glanzende kruin van de vergiffenis.

Figuur

Ken je de stippellijn die een vrouwenhand
om een glimlach kan trekken?

Ken je het kippenvel van de dood,
de statica van de thuiskomst?

Het voorzegde, lichtjes die achter op de tong leven?

De bezemwagens, vriend,
die eindeloos rondjes trekken over de maan?

Zo niet
dan mag je mijn nummerbord onthouden.

Zo niet
dan mag je soms mijn familie uitzwaaien.

Analyse van het grootste probleem sinds de wereld

Ik vind dat mijn brein recht van spreken heeft.
Mijn brein houdt ervan spazieren zu gehen.
Niet wandelen. Spazieren.

Alhoewel mijn brein en ik
fundamentele meningsverschillen over poëzie hebben
vind ik 'denkfabriek' absoluut niet kunnen net zoals
wij gedichten geen voelfabriek gaan noemen
om de lieve vrede te bewaren.

Mijn brein heeft soms erg gelijk.
Maar alles moet een staart hebben. Een wortel!
Een mens zonder wortels is een puddingmens.

Eenzame Uitvaart

Ik ben blij dat je dood bent.
Hoe je ook mag heten, Gerrie, Rik, Frans of Marjolein.
Je verpieterde je hele leven en nu
mag ik hier voor de schone schijn
opdraven om postuum het sociale gezicht
van de staat te zijn. Allemaal zijn we blij
dat je dood bent. Niemand had je buurman
willen zijn. Geld mocht je van ons niet lenen.
Poëzie wel. En fatsoen.
Fatsoen hebben we altijd over.

Je ziel mag dan
een democratische film
in een b-zaaltje zijn

Wij vinden het belangrijk
dat het goed afloopt, Gerrie.
Rik. Frans. Marjolein.

Haan

In zijn zwarte ogen flikkeren
de frietsteden van de toekomst.

Hij peuzelt de zieltjes
van uitgestorven dieren op.
Zijn betovergrootvader
bracht de ark tot zinken.

's Nachts zwalkt hij
als een vriendelijke damestas
door de grabbelton van de ren,

een quizmaster zonder prijzen
met altijd het juiste antwoord:
Kukeleku. De wereld vergaat.

De wereld gaat onder. Kukeleku.

Ik gaf mijn bloemen aan Ester Naomi Perquin

Alles klopte die avond:
de brilletjes intoneerden het licht
met de juiste gedragenheid die je,
was dit geen poëzieavond geweest,
had kunnen verwarren met
de zwaartekracht zelf.

Er was een gitaar
een elitaire reiger en iemand die in de hoek brulde
met een zonnebril op.

Iemand met grijs haar deed professioneel.
Wim Brands riep nog eens 'Tjakka' en
'dood aan alle reigers!' en Pfeijffer werd,

voor de goede orde,
nog even stevig in de kont gezet.
Een fantastische avond.

En als Alexandra
mijn bloemen niet had teruggegeven,
en Samuel en Arjen en Bart
geen groethonden bleken zijn
was er van de avond vast meer
gebleven dan de wetenschap
dat je een bundel niet moet signeren
'voor Rik. Van Marieke & Martijn. XXX'

Aanslag

Er staat een man in mijn woonkamer
die de geschiedenis zoekt van het betere leven.
Hij leest het journaal voor, hardop, met klemtonen.
Hij doet net of in mijn huis wonen
een kwestie van gemene delers is.

Ik hou zijn hand op kamertemperatuur
en vertel hem verhalen
over het nut van statiegeld.

Geluk, zeg ik, is ruilhandel.
Koe tegen paard, biggetje voor biggetje.
Er is ook een ander leven, ver weg.
Daarom moest er geleend worden.
Jij leent mijn huiskamer,
ik jouw hand.

Als we klemtonen konden verkopen
als de jongens van het journaal
was het anders geweest.

Nu worden we traag
opgehaald door de toekomst,
als de gevatte dromen van iemand
die slechts spreekt in het dialect
van aangelengd applaus.

Friemel

Dat je de friemel kunt krijgen
met je oorlellen kinbellen wenkbanden,
knel als een grot om mijn filosofie.

Geen gemier over spelonken.
Geen baardlange theorie.
Slechts het kletteren van gestalte,
trappende van benedictie.

Schaduw is maar braille
voor een man met de friemel,
licht is maar een riedeltje
als een vrouw op je wiegt.

Iedereen de friemel,
de kietel en de priegel.

En een luizenleven voor de sterren
in de piekfijne sterrenspiegel.

Afstand

Wat ze daar al niet van kunnen maken, tegenwoordig.
Wereldsteden worden op afstand gebouwd,
relaties uit afstand onderhouden.
Benauwend zijn werelden van ideologie zonder afstand.
Vervelend is de afstanddodende bril van de liefde.

Nieuw leven, daar snak ik naar. Leven tegen het gelijk.
Afstand tegen de ontwenning van het hoofd.

Geef mij de rijtjeshuizen van de sterren
die ver weg in hun glazen serre
staan te knipogen dankzij de afstand!

En jullie lezen dit, dankzij, juist, de herhaling
de meest afstandelijke vorm van liefde.

Een verwoestbaar aureool aan de mens.

Geld doet wemelen (nr 5). Niks op tv.
Het volk woest de straat op!
Je moet alles op schaal zien.
Vroeger gebeurde alles op zolder.
Vrede is een tegenspraakloos waaien langs beton.
Ik weet niet wat mij het meeste raakt: belegering
verdragen, van lijfsgestalte afzien of afzien van die twee.

Ik ga kopje-onder
in een lichtvervuild november van weemoedig kapitalisme.
Ik zie de bui al hangen. Er rammelen dode vliegtuigen,

de stad is een constante in het aangezicht van projectplannen.
Een voor een noemt zich de tragische stad. Ik Hamburg. Jij Glasgow.
'Stad Valt Van Dak.' "Man Met Pruik Laat Mensen Schrikken.'

Help de bittere zones van het geduld acclimatiseren.
Als de dood naar een pak slaag solliciteert,
druk ik gauw op een knop zodat het weer november wordt.

Kritiek, torens en fietsen.
De Spijkerbroek is het christelijk symbool bij uitstek.

Hemelen van winst

De liefde tot het gras.
Een aktetas vol onleesbare vellen papier.
Zij zijn zo vriendelijk hun pittoreske gebruiken af te schrijven.
Wij zitten nu al acht weken zonder glimlach.

Kijk Irma, er staat een leeslampje in de woestijn. O, dat wist ik niet.
Het dopplereffect is een complottheorie van fervente vogelspotters.
Als het geen oorlog was zou ik me zeker ziek melden!

Het is hondsvermoeiend te werken.
Kastelen zijn altijd de lul op vakantie. En terecht.
De apocalyps heeft bij ons op kantoor maar weinig fans.

Er zijn veel afwijkingen waarvan ik zelf erg geniet.
Kleine gewoontes die een zonnige dag dragelijk maken.
Zoals: krabben waar het nog net niet jeukt. De jeuk voor zijn.
Wedjes leggen met jezelf over de duur van een terreurwaarschuwing.

Mijn maag is een viool. De honger pauzeert in broodjes.
Poedersuiker is een soort fall-out maar dan op de boterham.

Biljartlakens scheuren los van nat hout.
Elfstedentocht door de afdeling. Mijn naam is Roepworst!

Wonderlijk. De cijfers hebben geen cadans. Ze zijn onrustig,
ruitantilopen met ruzie, paarden rennen achteruit, cynisch, dreigende reigers,
taaie klanten, alles komt los van de grond.

Ezeltje-strek-je, tafeltje-dek-je, knuppel-uit-de-zak. Het project gezelligheid!
Klamp een beroemde schrijver aan.

Een spook dat in de schoorsteen klom. Ik stop worteltjes
in schoenen. Maar het was allemaal helemaal geen handel, het was
een composthoop in mijn tuin, Femke.

Honger

De zon verveelt zich.
De mensen hebben een baan.

De straat is lang.
De maan zwerft als een lamp.

Het enige licht is het licht van de honger.
De mensen zijn te lang om zich te vervelen.

De honger heeft een verzonnen baan.
Licht is het vermaande liefje van de honger.

Half mens

Ze zei dat toen ik hopeloos verliefd was
een bijzondere bijdrage nog
mogelijk was geweest.

Een zestienjarige kluns.
Ik wou met meisjes en kunst.
Maar ik was veel te minimaal,
veel te minimaal mijnheer.

Zestienjarige kluns, dat is
het verhaal van mijn leven.
Dat is het verhaal van alle leven.
Dat is het verhaal.

Vloek

De eeuwen zijn van papier
als je een flinke vouw in de ziel hebt.
Als je een ziel hebt met ezelsoren
en de kopglans van een borrel.

Geloof mij maar,
de vloek brandt niet meer op je tong
als je de schroevende troost van het wonder kent.

Poëzie

De mond is een cynisch zintuig
omdat hij moet eten. Andere zintuigen
malen nergens om, maar de mond
moest kostwinner heten. Kilometers
darmen eindigend in de lokroep der lippen
waarmee de mond voedsel en woorden
verhaalt op de klippen der tanden.

Het oog is altijd op vakantie.
De neus slechts snobbenwind
en koketterie. En het oor, ach,
nutteloze schelp die ligt te smachten
naar de zee die ons bloed is zonder
enig besef wat slecht of goed is.

Uit afkeer liet de mond
een tong groeien. Levenswerk
van de mond: de poëzie.

Hij boert onbekende klanken uit
om het oor in verlegenheid te brengen.
En de ogen, twee verwende krengen
tovert hij onbegrijpelijke beelden voor.
Zelfs de adem is hem niet veilig.

Maar al snel vonden, hoe vilein,
de andere zintuigen televisie uit
om van de mond verlost te zijn.

Zo ver zijn we nu.
En de verveelpudding van het brein
beraamt de laatste slag: chips. Democratie.

Alles om eindelijk woordaf te zijn.

Je moet het met me doen

Gelukkig is de wereld
al minstens sinds ik kan lopen
mijn voornaamste hobby.

Je moet het met me doen.
Je bent een wereld van een wereld.

Voor jou leerde ik lopen.
Voor jou leerde ik wat titeldwang is.

Hoi

Hoi werk. Hoi mooie stoel vol werk. Hoi lampenkap.
Hoi memobriefjes, hoi tiepmonster. Hoi.

Hoi baas. Hoi mooie baas vol werk. Hoi kopie
van de baas, hoi kopie van de kopie. Hoi.

Hoi internet. Hoi mooi internet vol geld.
Hoi zoekmachine, hoi Martijn.

Hoi.
Hoi.

Hoi pauze. Hoi mooie pauze vol helden.
Hoi pauzemannen, hoi P van Parkeren,
Hoi porno. Hoi grapje. Hoi stompje.

Hoi Benders. Hoi pauze. Hoi spuug. Hoi klok. Hoi koekje.
Hoi kontje. Hoi, kontje. Hoi, komma. Hoi kommakontje.

Hoi blij met het kontje. Hoi baas van het kontje.

Hoi held. Hoi mooie held vol werk.
Hoi.

Diva

Als uitgelopen make-up,
eenzaam of gek achter een raam,
met ingepotte dromen.

De laatste
kamikazeraanval van haar genen,

klopgeesten van haar wimpers
jagend op het licht.

Bang

Het is niet het duister dat mij angst aanjaagt,
niet de vergetelheid met haar fluwelen stem,
maar het robotlicht van een verzorgingshuis
dat elke ochtend aanknipt op een timer, de boterham

fabrieksjam in de kantine. De koker slappe thee.
Mensen pratend met hun tong op de handrem,

een witte naar handcrème ruikende fee
die een kartonnen bekertje met bruistablet
door mijn keel komt gieten, mijn neus dichtknijpt

haar zware tietten tegen mijn rug drukt
voor mijn bewustzijn bevriest, een kort moment
contact met iets werkelijks dat zich altijd herhaalt
zonder een mogelijkheid tot echt verlies.

Bang voor de tochtstrip op het raam.
De zoemende camera die alles registreert.

Bang voor de witte woestijn
die alle grenzen ontkent
en mij als infrarode schim wekt,

stemloos en niemand die me ziet
omdat aan mij niets meer te horen
of zelfs maar herkennen valt.

Schoonheid

Ik ben een dichter.
Van mij mogen er uitzonderingen bestaan.
Van mij hoeft niet iedereen meteen aan te sluiten.

Ik ben goed.
Geen last van het soort jaloezie
waarmee mensen elkaar overtrekken.

Ik laat de schoonheid niet in de rij staan.
Ik laat haar geen strafregels schrijven.

Bij mij is ze aan het juiste adres.
Hier is mijn visitekaartje.

Blaadjes die van de bomen vallen

Wie beweert dat blaadjes
routineus van de bomen vallen wordt voor gek versleten.

Maar het is sierlijk als een koffiejuffrouw.
Elke dag hetzelfde ritueel. Hoe kun je nu sierlijk zijn
met een stronk. Weer een rondje vogeltjes,
weer dat dagelijkse oudje op die bank
dat naar veel te jonge meisjes lonkt.

Een doorsnee kantoordag
is grilliger dan het leven van de boom.

Maar dat willen de mensen niet horen.
En ik blijf het maar zeggen, keer op keer.
In elk gedicht schrijf ik het opnieuw op.
En ze blijven het maar poëzie noemen.

Ze willen gewoon niks anders, mijnheer.

De eeuwigheid

draagt een hoed met een veer erop
en woont in een glazen huisje
omringd door boosnieten.

Bladert door ongeschreven boeken
het stugge deeg van een verre toekomst.

Buiten huilen de bladerhelden,
buiten huilen de bladerhelden in de dop.

Hij hoort het aan
trekt de veer van zijn hoed en schrijft
lange boodschappenlijstjes

met kusjes

XXX

XXX

XXX

XXX

XXX

XXX

XXX

terwijl zijn vrouw dag in dag uit
voor staat te dringen bij de bakker.

Bloed

Hersenen neigen van nature naar alle vogelhoogte.
Maar het hart van een mens is een steen.

Het wil in de diepte springen.
aan een dik touw van bloed.

Daarom moet je drinken, zoon.
Dan schuurt het minder langs je huid.

Als je springt
liever aan een zijden draadje
want hersenen neigen van nature
naar alle vogelhoogte.

Entomogamie

Je zit voor me in de trein
met een gezicht dat de honger niet kent,
je slaat me over bij het kijken
alsof ik een gepasseerd station ben.

Op de plavuizen van je ogen
stoffen mannen herinneringen af.

De diepte
van je onverschilligheid is een ui
die de ruimte inzeept.

Het eindeloos wieken van het toeval
een bijtend insecticide
tegen alledaags verlangen.
Jouw voornaamste geheim.

Je wilt iedereen levend begraven
in een dikke laag stuifmeel, maar
kijkt het spoor na, dat zich vastbijt
in mijn spiegelbeeld, alsof het maar

mijn adem is
op een lostrillend raam.

Vooral het donker

Ik hou van je
maar je bent me gewoon niet af genoeg.
Je lippen passen niet op elkaar.
Je probeert het wel
maar het lukt niet.

Je bent een lief ding.
Als ik je zie voelt mijn hoofd
als een bij rond een champagneglas,
maar af ben je niet. Zie nou

hoe je wangen erbij staan,
ze spijbelen maar en blozen,

kijk naar je ingebonden rug
onder je hals eindigend
in papierwitte billen.

Vooralsnog vind
ik je alleen maar mooi.
Zo mooi. Maar niet af.

Vooral in het donker
ben je niet echt mooi.

Ik schrok me rot toen ik je
voor het eerst niet zag.

De passagier

Ik ben de passagier. Ik rijd en ik rijd.
De stad heeft geen geheimen voor mij.
Laat de sterren vannacht uit hun hokken komen.
Ze zeggen dat niemand er minder van wordt
zolang de motor nog droomt.
En dat motors nog kunnen dromen en
mensen niet meer, behalve als ze rijden, rijden
en dat als de straat,
de passagiers er samen niet uitkomen
in bijna alle gevallen de passagier een onschuldige partij is
(dus ook als een passagier zich in een schuldig voertuig bevindt).

Ze zeggen zoveel. Ze zeggen: snorfiets,
nachtelijk collectief, zoekmachines – terwijl de straat
voorbijflitst, aanslaat, koplampen nasmeulen

en sleutels het stuur overnemen, gaspedaal, versnelling
alles verzaakt zijn plicht, nutteloos als wisselgeld
tijdens een roofoverval.

Handen omhoog of, bij voorkeur, op de heupen
van de rijder. Alles wil maar één ding: een mooie route rijden.

Passagiers doen je botsen, blijkt uit een onderzoek.

Onbegrijpelijk

Meisjes begrijpen het niet. Nick Cave poetst mijn schoenen.
Lou Reed staat de hele dag mijn oude Jaguar te boenen.
Bono schuurt de plinten van mijn atelier en David Bowie
slaapt al jaren onder mijn schoudervullingen.

Jongens begrijpen het niet. Madonna wit mijn muurtjes
Nena pijpt me elke morgen door de brievenbus
in de vroege uurtjes. Neunundneunzig, dus.

Hoe doe jij dat, Benders?
Hoe verbeter je de wereld?
Gewoon blazen, meer blazen?

Heitje voor karweitje.
Dat is het hele eieren eten.

Wat koop ik voor jouw donkerwilde machten, Willem

We hadden alles in eigen hand.
Vraten uit de ruif van nieuwe macht
met een frietvorkje. We pikten het niet langer
dat we jong waren, het verstand slechtte zichzelf
nog die dagen. Ik wist niets,

had de tegenwoordigheid van een gejatte fiets
maar voor jou, voor jou had ik alles over
zolang het maar niet leek op liefde, zoiets.

Jong waren we. Jouw lippen waren geen zee,
mijn hart geen sloep. Als we de mond hielden
was het al goed, de hemel stond nog boven

de hel was beneden. Maar nu ik ouder ben
niets meer op zichzelf lijkt en je aanrakingen
vastlopen als tractoren op mijn lijf

weet ik het zeker: we waren jong.
Diepe gedachtes en opdringerige lijven
vol bezwaar, de wereld lag op onze tong,
nooit wisselden we woorden met elkaar.

Poten onder de slaap

Gekapte bossen
in wijd opengesperde ogen van meisjes
deugend als het vaderbos en het moederbos.

Wij schaken op het hemd van de wind
met een ei.

Flaneren

Met vertraagde pas en onraad van pauwen
wakkeren ze de zwarte economie van de liefde aan,
elke avond weer. Je kunt beter televisiekijken.

Met de gordijnen open, zodat iedereen het ziet.
Liever met de gebakken peren van de wereld zitten.

Een mooie grijsgedraaide avond met kroepoek.
Dat kennen die scharrelaars niet, kroepoek.

Dat moet je importeren.
Daar heb je een echte economie voor.

Met kleine mannetjes die heel ver weg
vroeg voor ons opstaan.

Fauteuil

Ik heb hem al twintig jaar.
Hij ruikt als vijgen na een regenbui.
Lang terug gaf hij de brui, maar ik luisterde niet
naar zijn kraakhijgend lied. Hij heeft een brede rug,
een grondgebied, en liefdesverdriet, natuurlijk.
Hij is de laatste uit een oud geslacht en dus
niet erg avontuurlijk

maar wel zo knus, streel hem en hij zucht
of kleppert als een oude brievenbus,
welgemeende dikzak, warme luchtocopus.

Tovenaarshond die alleen nog blaft
uit louter nomadisch gemak.

Anemochorie

Ontsnapt aan de bloesemdode slaap
die het licht ontketent in mijn hoofd

zag ik miljoenen oplichtende pollen
door de donkergroene gordijnen
mijn huis omsingelen.

Mijn hond gloorde onder het bed.
Ik stond op en deed de gordijnen open.

Het regende en het regende niet.
Het regende en het regende niet.

Wissewasjes die ik gewoon ben,
de dagen kaarten zichzelf nu aan.

Ontvlucht de met rook gevulde kubus
terwijl je hond gloort onder het bed.

Onvermurwbaar

Paarse mensen houden de pinautomaten bezet.
Grijze mensen duwen op de knoppen van alarminstallaties.
Roze mensen tekenen overal galgjes op de muren.
Witte mensen staan tandenknarsend in de file.

O Madeliefje o Flesia, o Jasmijn.
We zijn geen zangers van de Oude Wereld meer.

Freakshow

Alle zoetekauwen liggen tussen de lakens.
De paarden staan alweer op stal.
Grafzerk, schatje, ik sta klaar voor de start.
Grafzerk, schatje, ik sta klaar voor de start.

Zet je handtekening maar
op het uittreksel van de Kamer van Koophandel.
Mama zit nog vast in de fabriek,
ze hebben mama aan de band gezet
in de fabriek, o mijn heer, o mijn god.

Doe niet zo hysterisch jongen,
toen we je doopten deed je ook al zo.
Het zijn maar een paar druppels water.
Het is maar een steen, wat aarde op je hoofd.

Hoor liever hoe de vette slaaf zingt
uit het oerwoud tussen Krommenie en Uitgeest.
Wat een waardeloze mensen waren jullie,
een heilige zouden jullie nog laten thuiswerken.

Gifdruppel

Ooievaars scheren over verlaten dorpjes.
Smaragdgroen gras schraapt zichzelf van het dak.
Uit bomen groeien toetervormige vruchtjes.

Lopend door een fanatieke droom waar de ander
zijn doodgordijnen niet meer ziet.

Lopend door een fanatieke droom waar de ander
door zijn dood zijn doodgordijnen ziet.

Kerkhof

Saaie zomerdag,
dus we spreken bij het kerkhof af.
Bilderdijk en Beets staan je bij.

Saaie zomerdag,
dus we spreken bij het kerkhof af.
Bilderdijk en Beets staan je bij,
maar Herman Gorter is van mij.

Dus we praten wat
En we lezen elke steen.
Al die mensen al die levens,
Waar zijn ze heen?

Met hun houden-van en hun hekel-aan,
hun passies net als wij.
Geboren, geleefd en vergaan.
Dat is toch wreed?
Ik laat een traan.

Je zegt: 'Daar 't licht zich spiegelt in het blauwe kristallijn'
en je doet alsof je 't zelf hebt bedacht.
Maar ik heb een bibliotheekabonnement, meneer,
daarom las ik het al minstens honderd keer.

Je zegt: 'Alhier daar ginder wijd,'
ongetwijfeld een citaat uit eigen werk.
Dan laat je me de tekst met eigen ogen zien:
Een dronken trien, achttienhonderdentien.

Saaie zomerdag dus we maken het gezellig
en we spreken bij het kerkhof af.
Bilderdijk en Beets staan je bij.

Saaie zomerdag dus we voelen ons gelukkig
en we spreken bij het kerkhof af.
Bilderdijk en Beets staan je bij.

Jij verliest,
want Herman Gorter is van mij.

Lelietje van Dalen

Klokjes sputteren tegen de wind
achter de sierlijke borg van schutbladen.

Alsjeblieft neem ons mee.
Mooie windvaar, neem ons mee.

Van Knokke-le-Zoete tot Alphen-Chaam
waar de wiegjes nog rinkelen
en meistokjes in trek zijn.

Van Loon-op-Zand tot Zwammerdam
spijtig genoeg, van plaatsnamen
hebben we geen verstand.

Hoor onze smeekbedes aan,
muziek die kindernamen brengt.
Ontruim de verloskamers.

Lotte of Nancy, Ludwig of Daan.
Luister naar je wacht op het veld.

That's the richest gift a body could have.

Aantekeningen en referenties:

'Een buurman van allen', 'Einde regel', 'Geld Helpt', 'Een verwoestbaar aureool aan de mens' en 'Hemelen van winst' zijn bewerkingen die ik maakte op teksten afkomstig uit een collectief e-mailgedicht dat op mijn initiatief tussen mij, Samuel Vriezen, Eva Cox, Bart van der Pligt en Morphin van Geeuwen ontstond. Deze gedichten bevatten fragmenten van al deze auteurs, de aard van het project maakt het ondoenlijk te traceren wat van wie is.

Op diverse plekken in de bundel staan fragmentjes of bewerkte citaten uit populaire muziek, onder andere van Coil (Gnomon), Death in June (Verzet) en Iggy Pop (De Passagier).

'Kerkhof' is van Bart van der Pligt en afkomstig uit het project, 'Trix is Weg', dat ik samen met hem ben begonnen. Het is een vertaling/bewerking van 'Cemetery Gates' van The Smiths.

Ook het gedicht 'Half mens' in deze bundel is op een nummer van The Smiths gebaseerd.

'Bezoek aan de afdeling voor wonderen' is gebaseerd op een gelijknamig gedicht van Zbigniew Smigielski, het is geen vertaling maar een bewerking, die nochtans vrij trouw bleef aan het origineel.

Het Ex Libris op het einde is een werk van Serik Kulmeshkenov.

Alle rechten voorbehouden, 2011

 Uitgeverij Loewak

53

EXIT (CAT)